

UTÍKEJTE!

Národní park Chitwan na jihu Nepálu jsem už jednou navštívil, a to před dvěma lety. Zážitek to byl tenkrát natolik silný a plný adrenalinu, že si ho musím dopřát ještě jednou. To totiž vcházíte do džungle plné tygrů, nosorožců, slonů a medvědů. Jednoho takového se mi naposled podařilo spatřit na vzdálenost nejméně 50 metrů. Taky jsem tehdy narazil na tygří stopu nebo strom podrápaný tygřími drápy. V té džungli není žádný plot nebo cokoliv, co by vás a divou zvěř oddělovalo. Jednoduše tam vkročíte společně s průvodcem, ten má ovšem na obranu pouze magic stick neboli „kouzelnou hůlku“, tak pojmenoval svůj klacík, který hrdě nesl s sebou. Celý den pak s průvodcem a s tímto klacíkem procházíte džunglí a nevíte, které zvíře se rozhodne vás zaživa sníst. O tento zážitek nemůžu zkrátka kluky připravit.

Brzo ráno za doprovodu husté mlhy a štiplavé zimy usedáme teple zabaleni do kajaku vydlaného z mohutného kmene stromu. Jde o první část prohlídky, kdy máme pozorovat vodní ptactvo. Ptáci jsou však chytřejší než my, a ještě tiše spí na břehu řeky. Průvodce nás na ně však ustavičně upozorňuje, jenže nám je prd po nějakých ptáčích a nejlépe, kdyby kolem nás proplul krokodýl, ať máme pořádný zážitek. Po hodině plavby se však stále nic závatného neděje a zdá se mi, že Pepa samou nudou i usnul.

Zkrátka konečně vyskakujeme z kajaku na břeh.

Průvodce, na jehož očích jde vidět, že už toho v této nebezpečné džungli hodně zažil, nám důrazně radí, pro naše vlastní bezpečí, co máme dělat v případě setkání s divokými zvířaty, která tu žijí.

„Když potkáte medvěda, tak musíte hulákat, skákat, bouchat klacky o zem, zkrátka ho pořádně vyděsit, aby vás nenapadl. V případě, že narazíte na nosorožce, kličkujte před ním. Než se stačí otočit s tím jeho mohutným tělem, budete dávno pryč. Jestli se nedej bože potkáme s tygrem, tak nedělejte vůbec nic. Tygr se o všechno postará! A hlavně pozor na slona!“ Vtom nastala chvíle ticha, při ní

se průvodce opatrně rozhlíží kolem sebe, mírně se k nám nakloní a stejně tak i my k němu, a pokračuje tišeji a velice pomalu s důrazem na každé slovo. „Když potkáme slona, tak všichni, opakují všichni, musíme utíkat na jinou stranu. Je to zkrátka proto, aby slon nezadupal nás všechny, ale jen jednoho z nás. Hlavně neutíkejte v řadě za sebou!“ S naprostou vážností nám dal poslední radu, odplivl si a vydal se vpřed i se svým kouzelným klacíkem, který má na naši obranu.

Kluci polknou knedlík, který se jim během průvodcova povídání usadil v krku, a začínají se rozhlížet po únikové cestě ven z parku, a jelikož kajak už odplul, řeka je plná krokodýlů a jediný, kdo zná cestu ven, je náš průvodce, který už mizí v dálce, tak je cesta jasná.

„Čím nás zachráníte, když se ukáže ten tygr?“ ptá se Jarda našeho průvodce.

„Mám magic stick! S touto kouzelnou hůlkou se nám nemůže nic stát,“ odpověděl nebojácně průvodce s výrazem Chucka Norrise. Pepa to však patřičně okomentoval.

„Ten Franta nás ani za mák nezachrání tímto klacíčkem. Já toho tygra vezmu když tak pod krkem a šlahnu s ním o zem. Ničeho se nebojte, kluci.“

Najednou jsem Pepu viděl jako supermana a díky jeho přesvědčovací taktice a mohutnému vzhledu jsem i uvěřil, že v případě setkání s divokou zvěří nás alespoň on zachrání.

Jenomže po pár kilometrech procházení džunglí, lámání větví stromů a šlapání do trusu se nám podařilo vidět jen ptactvo, na které nás průvodce velice rád upozorňoval.

„Koukejte! Kukačky! Ty jsou nádherný!“ volá radostně průvodce.

„Ty vole, kukačky mám doma. My už konečně chceme vidět tygra, medvěda nebo toho slona!“ podotkne nevrle Jarda. Na to však průvodce jemně odpoví, že bude veliké štěstí, když v této džungli něco takového potkáme. Pak už nastalo ticho občas přerušované průvodcem, to, když vyprávěl příběhy, které zažil s turisty.

„Češi do parku Chitwan chodí často,“ povídá. „Moc pěkný holky máte. Posledně tady byla jedna z města Zubží a s ní jsem dělal bumbum. Teď já dlouho nedělat bumbum. Není totiž sezóna, a je tedy málo turistů,“ posteskl si.

Vyslechli jsme si ještě další příběhy o bumbum, podělili se i o ty své a jinak mlčky další hodiny pozorujeme jen ptactvo, které cestou potkáváme, procházíme se v řadě za sebou úzkou cestičkou mezi stromy v čele s naším průvodcem a s loudavým Jardou vzadu. Občas zahlédneme i nějakého jelena anebo trus nosorožce, až najednou se průvodce prudce zastaví.

V ten moment kouknu do jeho očí, které upřeně hledí se strachem mezi stromy plně porostlými liánami. Ten strach se náhle zmocňuje i mě a myslím, že vidím přesně to, co právě náš průvodce. Před námi na vzdálenost asi třiceti metrů stojí obrovský slon hledící skrz liány přímo na nás.

„Co teď?“ vypadla mi z úst křečovitě otázka směřovaná na všechny kolem. Ta je však bez odezvy a jen pozoruji oči slona hledící na nás.

„Co teď?“ ptám se znovu a hlasitěji, ale to už odpovídá slon svým rychlým rozběhem směrem k nám. Jako kdyby se řítila velká šedá lavina. Srdce se mi zastavilo, nohy zavelely rychleji než mozek a dávají se na útěk úzkou uličkou cestou zpátky. Jarda se rázem nachází v první linii naší pětičlenné řady, a tudíž má největší šanci utéct nejdál nebezpečnému slonovi. Jeho i naše postavení v řadě se však nelíbí našemu nebojácnému průvodci. Mrknutím oka mě i Pepu předbíhá a stejně tak i Jardu. K odstranění Jardy z cesty v úzké uličce mezi stromy je mu vhod právě jeho kouzelný klacík, díky němuž Jardu při předbíhání odstrkuje. A protože jsme si všichni vzpomněli, jak se zachovat, když nás honí slon, tak utíkáme jako o život hezky pěkně za sebou, přesně jak nám radil průvodce.

Rychlost našeho útěku se dá přirovnat k náhlému zrychlení Emila Zátopka. Na prvním místě se drží průvodce, který nám díky znalosti terénu rychle mizí před očima. Za ním se snaží udržet krok

Jarda, v těsném závěsu jsem já a za mnou doufám, že Pepa. Jistě to ale nevím, bojím se ohlédnout, protože těsně za Pepou bude už jen slon. Každé sloní zatroubení náš běh jen zrychluje a nestačím se koukat pod nohy a stejně tak žasnu, jakou má Jarda fyzičku. Po několika stech metrech běhu jako o život, překonání rekordu Emila Zátopka, už nešlo sloní troubení slyšet, a tak se i kroky zpomalovaly, až nakonec úplně zastavily u břehu řeky. Jsme naprosto vyklepaní. V tu chvíli nechápeme, že stačilo málo a mohlo být po nás.

„Proč jsme běželi?“ ptá se zadýchaný Pepa.

„Ty vole, byl tam slon!“ odpověděl jsem mu a stále jsem ještě lapal po dechu.

„Faaakt? Tak to je škoda, že jsem ho neviděl. Já viděl, že utíkáte, tak jsem utíkal taky.“

Další turisty, co jdou okolo, upozorňujeme na nebezpečného slona a zas pokračujeme dál, tentokrát však bezpečnější stezkou a jsme rádi, že zas vidíme opět už jen ty úžasné kukačky. Přece jen se ale nakonec našlo něco krásného a asi pět metrů od nás se objevili dva nádherní nosorožci pasoucí se kousek od řeky. Srdce mi silně buší, zdá se, že o nás nosorožec ví, ale věnuje se raději pastvě, a tak jsme je z opravdu krátké vzdálenosti mohli jen tiše pozorovat. Vydržel bych na ně koukat celé hodiny. Nádherné zvíře a volně v divočině žijící. Působí to na mě mnohem silněji, než kdybych jej viděl zavřeného v zoo. Krásný okamžik, který si jistě i s tím slonem přivezu domů, a myslím, že i kluci mají co vyprávět. Teď však už zase musíme osedlat motorku i Žihadlo a vyrážíme zpět do Indie.

TO NEMYSLÍŠ VÁŽNĚ?

S kluky míříme do Indie. Máme problém se Žihadlem a musí se opravit. Jede jen jeden válec a nejspíš bude prasklý písní kroužek. „Tady to neopravíme, Tomíku. Musíme do Indie, kde navštívíme větší servis,“ povídá Pepa.